

Forslag

til

Lov om ændringer i lov om hunde.

Fremsat den 13. december 1961 af *justitsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 164 af 18. maj 1937 om hunde sker følgende ændringer:

1. §§ 1-7 affattes således:

„§ 1. Det påhviler besidderen af en hund at anmelde den til det for kommunen førte hunderegister, inden den er 4 måneder gammel, eller hvis den forinden er overgået til en anden besidder senest en uge herefter. Flytter besidderen af en anmeldt hund, eller overgår hunden til en anden besidder, skal dette anmeldes til registret inden en uge. Afmelding skal ske, dersom hunden dør eller flyttes fra den kommune, hvori den er anmeldt. I tilfælde af besidder-skifte påhviler pligten til anmeldelse den nye besidder og pligten til afmelding den hidtidige besidder.

Stk. 2. Ved anmeldelsen udleveres der besidderen et hundetegn, der skal fornyes hvert år i januar måned. Besidderen skal drage omsorg for, at tegnet bæres af hunden anbragt på et halsbånd.

Stk. 3. Det i stk. 1 nævnte register føres i København, Frederiksberg, købstæderne, flækkerne og Marstal af politiet og i sognekommunerne af sognefogeden. For større sognekommuner kan justitsministeren efter andragende fra kommunalbestyrelsen bestemme, at registret skal føres af politiet. Hvor registret føres af sognefogeden, tilkommer der ham herfor og for tilsynet med lovens overholdelse et årligt vederlag på 3 kr. for hver anmeldt hund.

§ 2. Det påhviler besidderen af en anmeldelsespligtig hund at svare en årlig afgift, der tilfalder kommunen.

Stk. 2. I København, Frederiksberg, købstæderne, flækkerne og Marstal udgør afgiften 20 kr. for hunde, der målt fra fodsålernes plan til skulderbladets overside ikke er højere end 42 cm, og 40 kr. for større hunde. Holdes der i samme husstand mere end én afgiftspligtig hund, svares der dobbelt afgift af dem alle.

Stk. 3. I sognekommunerne udgør afgiften halvdelen af de i stk. 2 nævnte beløb. Holdes der i en husstand kun én hund, er denne dog afgiftsfri, såfremt den ikke er højere end 42 cm.

Stk. 4. For så vidt angår bymæssigt bebyggede dele af sognekommunerne kan kommunalbestyrelsen beslutte, at bestemmelserne i stk. 2 kommer til anvendelse. Beslutningen må foreligge inden 3 måneder før den 1. januar, fra hvilken bestemmelserne skal træde i kraft.

§ 3. Hunde, der bestandig holdes inde lukket på afspærret plads, er fritaget for afgift og medregnes ikke ved dens fastsættelse. Det samme gælder hunde, der er dresseret til førerhunde, og som besiddes af blinde, samt hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner, eller som med rigspolicehens godkendelse benyttes af politiet.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at afgiften for hunde, der holdes

41 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Justitsmin. j. nr. L.A. 165-1959.

ved ensomt beliggende steder, skal nedsættes eller bortfalde, og kan i øvrigt i det enkelte tilfælde indrømme nedsættelse eller eftergivelse af afgiften, hvor omstændighederne særlig taler derfor, såsom for blinde, døve og enligt stillede gamle personer.

§ 4. Afgiften forfalder hvert års 1. januar. For hunde, for hvilke anmeldelsespligten først indtræder i løbet af året, forfalder afgiften ved udløbet af anmeldelsesfristen. Indtræder der i løbet af året forandringer, der medfører pligt til at svare afgift eller forhøjet afgift af en anmeldt hund, forfalder afgiften en uge efter forandringen.

Stk. 2. Flytter besidderen af en afgiftspligtig hund i løbet af året til en anden kommune, eller overgår hunden til en anden besidder, uden at der samtidig i henhold til bestemmelserne i § 2 indtræder en forhøjelse af afgiften, skal der ikke svares ny afgift. Det samme gælder, dersom hunden i løbet af året bliver højere end 42 cm.

Stk. 3. Afgiftsbeløb, der forfalder i den sidste halvdel af året, nedsættes til det halve.

§ 5. Afgiften indbetales til den myndighed, der fører hunderegistret, jfr. § 1, stk. 3.

Stk. 2. Besidderen skal på forlangende give de fornødne oplysninger til bedømmelse af afgiftspligten og dens omfang. Ønsker besidderen afgiften beregnet efter reglerne for hunde, der ikke er højere end 42 cm., kan hunden kræves fremstillet.

Stk. 3. Indtræder der i løbet af året forandringer af den i § 4, stk. 1, sidste pkt., omhandlede karakter, skal besidderen inden en uge meddele dette til den myndighed, der fører hunderegistret.

§ 6. Justitsministeren kan udfærdige nærmere bestemmelser om oppebørsel af hundeafgiften.

§ 7. Udgifterne til registre, kartoteker, bekendtgørelser og lignende samt vederlaget til sognefogeden, jfr. § 1, stk. 3, udredes af kommunen.

2. § 10, stk. 1, 5.-7. pkt., udgår og erstattes af følgende:

„Bærer hunden ikke hundetegn, fremlyses den, medmindre politiet skønner, at

udgifterne ved fremlysningen vil overstige hundens værdi. Hvis besidderen ikke inden 3 døgn, efter at underretning eller fremlysning har fundet sted, eller, hvor underretning eller fremlysning ikke er sket, ikke inden 3 døgn efter optagelsen indløser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har foranlediget, kan politiet afhænde hunden eller lade den aflive. Et eventuelt overskud ved afhændelsen tilfalder ejeren, hvis han melder sig inden 3 måneder og godtgør sin ret, og ellers statskassen. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afhændelse af optagne hunde.“

3. I § 10, stk. 3, 1. pkt., udgår „eller forsvareligt bundet“.

4. I § 10, stk. 3, 1. pkt., erstattes „i den tid, da det udendørs arbejde efter egnens skik og brug er indstillet fra dets ophør om aftenen til dets begyndelse om morgenen“ af „i tiden fra kl. 18 til kl. 6“.

5. § 10, stk. 4, affattes således:

„Uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse påhviler det besidderen af en hund at drage omsorg for, at den ikke strejfer om.“

6. I § 10 indsættes som nyt stk. 5:

„Løsgående glubske hunde må ikke uden politiets tilladelse anvendes til bevogtning af pladser.“

7. § 10, stk. 5, ændres til stk. 6.

8. § 12 affattes således:

„Det er forbudt til stadighed at holde en hund bundet.“

9. § 13, stk. 1, affattes således:

„Det påhviler besidderen af en hund at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses påkrævet for at forebygge, at hunden volder andre skade.“

10. I § 13, stk. 2, 1. pkt., udgår „bundet eller“.

11. § 13, stk. 3 og 4, ophæves.

12. § 14, stk. 1, og stk. 2, 2. pkt., ophæves, og stk. 2, 1. pkt., ændres til stk. 1.

13. Som nyt stk. 1 i § 15 indsættes:

„Besidderen af en hund er forpligtet til at erstatte den skade, hunden forvolder. Op-lyses det, at den skadelidende har medvirket til skaden, kan erstatningen dog nedsættes eller helt bortfalde.“

14. § 15, stk. 1, ændres til stk. 2, og i 1. pkt. udgår „anmeldt“. Som nyt 3. pkt. indsættes:

„Undtaget fra forsikringspligten er hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner.“

15. § 15, stk. 2, ændres til stk. 3, og „stk. 1“ ændres til „stk. 2“.

16. § 16, stk. 1, affattes således:

„Med bøde straffes den, der

- a. undlader at foretage de i § 1, stk. 1, § 5, stk. 3, og § 13, stk. 2, sidste pkt., påbudte anmeldelser,
- b. undlader at give de i § 5, stk. 2, nævnte oplysninger,
- c. undlader at forny hundetegnet som foreskrevet i § 1, stk. 2.

På samme måde straffes den, der overtræder § 1, stk. 2, 2. pkt., § 9, § 10, stk. 1, 1.-3. pkt., § 10, stk. 3-5, § 12, § 13, stk. 1, § 14, § 15, stk. 2, eller et i medfør af § 11 eller § 13 givet pålæg.“

17. § 16, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3 ophæves.

18. Som nyt stk. 3-7 indsættes i § 16:

„Stk. 3. Hvis der rejses tiltale for nogen skadevoldende lovovertrædelse, der i henhold til § 15 kan medføre erstatningsansvar, skal der gives den eller de skadelidte lejlighed til at påstå erstatning. Hvis der ikke opnås forlig om erstatningen, skal erstatningspåstandene påkendes under sagen, selvom straf ikke pålægges tiltalte. Sådan påkendelse kan ske før eller efter afgørelsen af spørgsmålet om straf. Hvor erstatningskravet angår materiel skade og er af indviklet beskaffenhed, kan retten, efter at forlig forgæves er prøvet, nægte kravets forfølgning under straffesagen.

Stk. 4. Det forsikringssselskab, i hvilket der er tegnet ansvarsforsikring for den skadevoldende hund, skal med varsel efter retsplejelovens § 174 som til vidner i straffesager tilsiges til ethvert retsmøde (jfr. dog retsplejelovens § 166). Selskabet er da berettiget til — eventuelt efter at retten har givet det tilladelse til udenretligt at gøre sig bekendt med det i sagen fremkomne — efter derom til retsbogen fremsat begæring at indtræde i sagen, og det bliver da for erstatningsspørgsmålets vedkommende at betragte som part. Dersom det ikke indtræder som part, er såvel en forligsmæssig som en domsmæssig afgørelse af erstatningsspørgsmålet bindende for det.

Stk. 5. Når erstatningsspørgsmålet påkendes under sagen, kan retten i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 30 pålægge rettergangs bøder og sagsomkostninger, samt erlægelse af retsafgift til det offentlige efter §§ 6, 8, 18 og 19 i lov om retsafgifter i domssager m. m., jfr. lovbekendtgørelse nr. 322 af 19. december 1932 med senere ændringer, som om sagen havde været behandlet i den borgerlige retsplejes former. Sagsgenstandens værdi fastsættes i så fald ved dommen.

Stk. 6. Påankes en straffesag, under hvilken erstatningsspørgsmålet er blevet påkendt, skal enhver, der for erstatningsspørgsmålets vedkommende har været part i den indankede sag, have meddelelse om anken og lejlighed til at udtale sig for den overordnede ret. Det selskab, der i medfør af stk. 4 er indtrådt som part i den indankede sag, har en tilsvarende adgang til at indtræde som part i ankesagen.

Stk. 7. Den i retsplejelovens § 996 omhandlede adgang til anke i den borgerlige retsplejes former står åben for enhver, der, for så vidt angår erstatningsspørgsmålet, har været part i sagen. I henseende til anke er en i medfør af stk. 3 sket særskilt påkendelse af straffe- eller erstatningspåstanden at betragte som en selvstændig dom. Retsplejelovens § 995, sidste stk., finder ikke anvendelse i de her omhandlede sager.“

§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1963.

Stk. 2. Bestemmelsen i forslaget § 1, nr. 3 og 8, træder dog først i kraft den 1. januar 1964. Indtil da påhviler det besidderen af en

lænkehund under strafansvar efter lovens § 16, stk. 1, at røre hunden mindst 1 time 2 gange daglig.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget indeholder en række bestemmelser, der har til formål at dæmme op for omstrejfende hundes skadegørende virksomhed. Efter at justitsministeriet havde modtaget henvendelser vedrørende dette spørgsmål, indhentede man fra politimesterembederne en række statistiske oplysninger for årene 1951-56. Det fremgår af disse oplysninger, at der i det nævnte tidsrum blev anmeldt ca. 3 450 overfald af hunde på andre dyr, og at ca. 20 400 dyr blev bidt ihjel ved overfaldene eller senere måtte slås ned. Af overfaldene skete ca. 850 i byer eller bymæssige bebyggelser og ca. 2 600 på landet. Antallet af dyr, der blev bidt ihjel eller måtte slås ned, fordeler sig på disse overfald med henholdsvis ca. 3 200 og ca. 17 200. Over 75 pct. af overfaldene er således sket på landet, og forslaget søger derfor i første række at nedbringe antallet af overfald i landkommunerne.

Endvidere indeholder forslaget forbud mod at holde lænkehunde.

Herudover indeholder forslaget en række mindre vidtrækkende ændringer, der navnlig tager sigte på en forenkling og a jourføring af lovens bestemmelser.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Lovens §§ 1-7 indeholder bestemmelser om anmeldelses- og afgiftspligt.

Til § 1.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til den nugældende § 1, stk. 1, idet anmeldelsespligten dog er udvidet, således at hunde, der endnu ikke er 4 måneder gamle, og derfor efter de gældende regler er fritaget for anmeldelse, skal anmeldes, dersom de overgår til en ny besidder. Denne udvidelse må ses i sammenhæng med forslaget under nr. 14, der indfører pligt til at holde en hund forsikret allerede fra dens fødsel og ikke først fra anmeldelsen. Ansvarsforsikringen for en hunhund dækker ifølge aftale mellem forsikringsselskaberne også hvalpe, der ikke er 4 måneder gamle, så længe de bliver hos moderen. Spørgsmålet om at tegne en særlig ansvarsforsikring

opstår derfor først, når hvalpen bliver 4 måneder gammel, eller når den forinden dette tidspunkt forlader moderen. Ved den foreslåede udvidelse af anmeldelsespligten opnår man, at anmeldelsen — ved hvilken det ifølge § 15, stk. 1, skal godtgøres, at forsikring er tegnet — skal ske umiddelbart efter, at spørgsmålet om tegning af en særlig forsikring er blevet aktuelt. Samtidig er fristen for anmeldelse af besidderskifte efter henstilling fra Foreningen af forsikringsselskaber til overtagelse af lovpligtige ansvarsforsikringer for hunde forkortet fra 14 dage til en uge, således at man opnår en hurtigere kontrol med, om den nye besidder har tegnet forsikring. Fristen for anmeldelse om flytning er forkortet tilsvarende.

Herudover indeholder stk. 1 enkelte mindre ændringer af anmeldelsesreglerne, der søger at sikre, at hunderegistret altid er ført a jour, f. eks. med hensyn til besidderens adresse. Endvidere er bestemmelsen i 2. pkt. om pligt til at anmelde forandringer med hensyn til afgiftspligten flyttet til § 5, stk. 3, og § 4, stk. 2, 2. pkt., og bestemmelsen i 3. pkt. om pligt til at give oplysning om ethvert forhold, der har betydning for afgiftspligten, er flyttet til § 5, stk. 2, 1. pkt. Bestemmelsen i 3. pkt. om pligt til ved en hunds flytning til en anden kommune at oplyse, om politiet i medfør af § 13 har givet pålæg om, at hunden skal holdes bundet eller indelukket eller forsynet med mundkurv, er udeladt, idet det følger af § 13, stk. 1, sidste pkt., at besidderen af en sådan hund er pligtig at underrette politiet, så snart hunden overflyttes til en anden kommune.

Bestemmelsen i den nugældende § 1, stk. 2, om, at erhvervsmæssigt opdrættede hunde, der er i opdrætterens besiddelse, først skal anmeldes, når de er 6 måneder gamle, er udeladt, idet justitsministeriet ikke finder tilstrækkelig anledning til at opretholde denne særstilling. Man opnår herved samtidig en forenkling af anmeldelsesreglerne, således at der kun kommer til at gælde én anmeldelsesfrist.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer med enkelte redaktionelle ændringer til den nugældende § 1, stk. 3.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til den nugældende

§ 4, stk. 5, idet vederlaget til sognefogederne, der har været uændret siden 1938, dog er forhøjet fra 1 kr. til 3 kr. for hver anmeldt hund.

Til § 2.

Bestemmelsen, der afløser §§ 2, 3 og 4, indfører en forhøjelse af hundeafgiften, samtidig med at den forenkler reglerne om afgiftens beregning. Afgiften har ikke været ændret siden 1938, og afgiftssatserne er stort set de samme, som anvendtes i hundeloven af 1925.

Ifølge den nugældende bestemmelse i § 2 udgør afgiften i København og Frederiksberg 10 kr. årlig for hunde, der ikke er højere end 42 cm, og 20 kr. for større hunde, idet kommunalbestyrelsen dog kan forhøje afgiften indtil henholdsvis 20 kr. og 40 kr. Denne forhøjelsesadgang har man udnyttet fuldt ud i København, hvorimod den ikke er benyttet på Frederiksberg. Ifølge § 3 udgør afgiften i købstæderne, flækkerne og Marstal ligeledes 10 kr. for hunde, der ikke er højere end 42 cm, og 20 kr. for større hunde, og her kan kommunalbestyrelsen forhøje afgiften indtil henholdsvis 15 kr. og 30 kr. Såvel i København, Frederiksberg, købstæderne, flækkerne og Marstal gælder det, at holdes der i samme husstand mere end én hund, svares der dobbelt afgift af dem alle.

Ifølge den nugældende § 4 svares der på landet kun hundeafgift, såfremt der i en husstand holdes mere end én hund. Holdes der to hunde, udgør afgiften 3 kr. årlig for hunde, der ikke er højere end 42 cm, og 5 kr. for større hunde, dog således at der for den ene af hundene — den største — svares dobbelt afgift. For hver hund udover to udgør afgiften 10 kr. årlig.

Efter forslaget bliver afgiften i København, Frederiksberg, købstæderne, flækkerne og Marstal 20 kr. for hunde, der ikke er højere end 42 cm., og 40 kr. for større hunde, og afgiften fordobles som hidtil, når der i en husstand holdes mere end én hund. Den hidtil gældende bestemmelse om, at kommunalbestyrelsen yderligere kan forhøje afgiften, er ikke medtaget, idet man under hensyn til de foretagne forhøjelser af afgiften har anset den for unødvendig.

Afgiften i sognekommunerne kommer til at udgøre halvdelen af de nævnte beløb, dog således at der ikke svares afgift, dersom der i en husstand kun holdes én hund, og denne ikke er højere end 42 cm. Forslaget indskrænker således bestemmelsen om afgiftsfrihed for den første hund til alene at gælde hunde under 42 cm. Afgiften for hunde, der er højere end 42 cm, bliver 20 kr., og holdes der i en husstand mere end én hund, bliver afgiften

20 kr. for hunde, der ikke er højere end 42 cm, og 40 kr. for større hunde.

Den forhøjelse af afgiften, der finder sted, er forholdsmæssig større i sognekommunerne end i byerne. Dette er et udslag af bestræbelserne for at nedbringe antallet af hundeeverfald i sognekommunerne. Ved afgiftsforhøjelsen og indskrænkningen af afgiftsfriheden tilstræber man at tilskynde til en omlægning af hundeholdet, således at der fortrinsvis holdes små hunde, idet erfaringen viser, at de fleste og største skader voldes af store hunde.

Som en naturlig følge af indskrænkningen af afgiftsfriheden for sognekommunernes vedkommende er reglen i §§ 2 og 3 om, at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at afgiften for hunde, der holdes ved ensomt beliggende steder, skal nedsættes eller bortfalde, udvidet til også at omfatte sognekommunerne. Bestemmelsen, der hidtil kun har været gældende for København, Frederiksberg, købstæderne, flækkerne og Marstal, er i forslaget flyttet til § 3, stk. 2, hvortil der henvises.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til den nugældende § 5, idet man dog har søgt at modernisere og forenkle reglerne om afgiftsfrihed.

Bestemmelsen i stk. 1 om afgiftsfrihed for hunde, der er under 4 måneder gamle, er udeladt. § 2 er ved forslaget affattet således, at afgift kun skal svares af anmeldelsespligtige hunde, og dette betyder, at hunde under 4 måneder er afgiftsfri, medmindre de er overgået til en ny besidder.

Bestemmelsen om hunde, der anvendes som trækdyr, er udeladt som værende uden praktisk betydning i dag, og det samme gælder bestemmelsen om afgiftsfrihed for hunde, der er dresseret til rottejagt, og som holdes af personer, der ernærer sig ved udryddelse af rotter under anvendelse af hunde.

Som omtalt i bemærkningerne til § 1 er særreglen om anmeldelse af erhvervsmæssigt opdrættede hunde i den nugældende § 1, stk. 2, udeladt. I tilknytning hertil foreslås også den afgiftsmæssige særstilling for disse hunde ophævet. Ifølge den nugældende § 5, stk. 1, har erhvervsmæssigt opdrættede hunde hidtil været fritaget for afgift, indtil de var 6 måneder gamle, forudsat de opholdt sig hos opdrætteren.

Forslagets bestemmelse om afgiftsfrihed for hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner, eller som med rigspolitichefens godkendelse benyttes af politiet, er ny.

I bestemmelsen i stk. 2 har man optaget bestemmelserne i § 2, stk. 1, sidste pkt., og § 3, stk. 1,

sidste pkt., hvorefter kommunalbestyrelsen kan beslutte, at afgiften for hunde, der holdes ved ensomt beliggende steder, skal nedsættes eller bortfalde. Bestemmelsen, der hidtil kun har været gældende i København, Frederiksberg, købstæderne, flækkerne og Marstal, er samtidig udvidet til også at omfatte sognekommunerne. Om begrundelsen herfor henvises til bemærkningerne til § 2.

Til § 4.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til den nugældende § 6, stk. 1, 1.-3. pkt.

Bestemmelsen i stk. 2, 1. pkt., afløser § 6, stk. 2. Efter den foreslåede bestemmelse skal der ikke svares ny afgift, dersom hunden i løbet af året flyttes til en anden kommune eller overgår til en anden besidder, medmindre hunden derved kommer ind under en højere afgiftssats. I så fald vil det skyldige afgiftsbeløb blive forskellen mellem afgiften efter den højere sats og den allerede erlagte afgift. Bestemmelsen i 2. pkt. om, at der ikke skal svares yderligere afgift, dersom hunden i løbet af året bliver højere end 42 cm, findes i øjeblikket i § 1, stk. 1, 2. pkt.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til § 6, stk. 3.

Til § 5.

De nugældende bestemmelser om afgiftspligten indeholder intet om, at afgiften skal betales til den myndighed — politiet eller sognefogeden — der fører hundeprotokollen, men dette kan udledes af en række af lovens bestemmelser. Man har fundet det rigtigst at indsætte en udtrykkelig bestemmelse herom i stk. 1.

Bestemmelsen i stk. 2, 1. pkt., svarer til den nugældende § 1, stk. 1, 3. pkt., medens bestemmelsen i 2. pkt. svarer til § 6, stk. 1, sidste pkt.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til den nugældende § 1, stk. 1, 2. pkt.

Til § 6.

Bestemmelsen er enslydende med den nugældende § 7.

Til § 7.

Den nugældende hundelov indeholder en række komplicerede bestemmelser om, hvem afgiften tilfalder, og hvem der skal udrede udgifterne i forbindelse med anmeldelsesordningen.

I København og Frederiksberg tilfalder afgiften kommunen, idet der dog i København stilles 10 pct. af afgiften til rådighed for politidirektøren til anvendelse til tilsvarende formål, som uden for København fyldestgøres gennem politikassernes midler. Udgifterne til tegn, protokoller og lignende afholdes af kommunen (§ 2, stk. 3).

I købstæderne, flækkerne og Marstal tilfalder 2 kr. af afgiften for hver hund politikassen, medens resten tilfalder kommunen. Udgifterne til tegnene afholdes af politikassen, medens udgifterne til protokoller og lignende afholdes af kommunen (§ 3, stk. 3).

I sognekommunerne tilfalder afgiften kommunen, der afholder udgifterne til tegn, protokoller og lignende og det sognefogeden tilkommende vederlag (§ 4, stk. 4 og 5).

Man har ved forslaget søgt at forenkle disse regler. Efter affattelsen af § 2 tilfalder afgiften ubeskåret kommunen. Det er en naturlig følge heraf, at samtlige udgifter til registre m. v. herefter må udredes af kommunen.

Til nr. 2.

Ifølge lovens § 10, stk. 1, kan politiet under visse betingelser lade de af politiet optagne hunde affive. Ved cirkulære nr. 111 af 17. juli 1958 om salg af optagne hunde har justitsministeriet imidlertid meddelt, at justitsministeriet intet har at indvende imod, at politiet, når lovens betingelser for at lade en af politiet optaget hund affive er til stede, i stedet sælger hunden på visse i cirkulæret nærmere angivne vilkår, bl. a. at hunden ikke uden politiets tilladelse overdrages til tredjemand inden for en frist af 1 måned fra optagelsen, og at den tidligere ejer inden for denne frist har ret til at få hunden tilbageleveret. Justitsministeriet har fundet det rettest nu at a jourføre lovens bestemmelse på dette punkt, således at det af selve lovteksten fremgår, at politiet kan afhænde hunden, og således at justitsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om afhændelsen.

Det foreslås, at et eventuelt overskud ved afhændelsen skal tilfalde ejeren, hvis han melder sig inden 3 måneder, og ellers statskassen. Denne frist er den samme som i § 5, stk. 2, jfr. § 4 i lov nr. 146 af 23. april 1952 om hittegods. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at der som hidtil ved indsættelse af et vilkår for afhændelsen gives den tidligere ejer ret til at få hunden tilbageleveret inden for en nærmere angivet frist.

De øvrige i forslaget indeholdte ændringer af § 10, stk. 1, er af redaktionel karakter.

Til nr. 3 og 4.

Ifølge § 10, stk. 3, 1. pkt., skal visse hunderacer uden for København, Frederiksberg og Gentofte samt købstæder med over 15 000 indbyggere føres i bånd eller holdes indelukket eller forsvarligt bundet i den tid, da det udendørs arbejde efter egens skik

og brug er indstillet fra dets ophør om aftenen til dets begyndelse om morgenen.

I forslaget under nr. 8 foreslås der indført forbud mod, at en hund til stadighed holdes bundet. Som en naturlig følge heraf foreslås ordene „eller forsvarligt bundet“ udeladt.

Efter henstilling fra Foreningen af politimestre i Danmark foreslås det endvidere af retstekniske grunde at erstatte den ubestemte angivelse af det tidsrum, i hvilket hundene skal føres i bånd eller holdes indelukket, med en mere nøjagtig tidsangivelse.

Til nr. 5.

I § 10, stk. 4, bestemmes, at uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse påhviler det i tiden fra 15. marts til 15. september besidderen af en hund at drage omsorg for, at den ikke strejfer om.

Af de af justitsministeriet indhentede statistiske oplysninger for årene 1951-56 fremgår, at der i den nævnte periode skete ca. 2 600 overfald uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse. Ca. 1 500 eller 58 pct. foregik i perioden 15. marts-15. september og ca. 1 100 eller 42 pct. i perioden 15. september-15. marts.

Som et led i bestræbelserne for at formindske antallet af overfald foreslås forbudet mod omstrejfnings udvidet til at gælde hele året.

Til nr. 6.

I en række politivedtægter findes bestemmelser om, at løsgående glubske hunde kun må anvendes til bevogtning af pladser, såfremt politiet meddeler tilladelse dertil. Det tilføjes oftest, at pladsen skal holdes indhegnet og lukket, således at hunden ikke kan slippe ud, og at det ved tydelige opslag uden for pladsen på de steder, politiet bestemmer, skal tilkendegives, at der holdes en løsgående hund på pladsen, og til hvilke tider den er løsgående.

Efter justitsministeriets opfattelse er der ikke trang til at løse disse spørgsmål forskelligt for de forskellige politikredse, og der foreslås derfor indsat en bestemmelse i loven om, at løsgående glubske hunde kun må anvendes til bevogtning af pladser med politiets tilladelse. Ved meddelelse af tilladelse kan politiet herefter stille de fornødne vilkår med hensyn til pladsens indhegning, skiltning og lignende.

Til nr. 8.

I § 12 bestemmes, at enhver, der holder lænkehund, er pligtig at drage omsorg for, at den får forsvarlig rogt og pleje, at dens lænke er mindst 3 m lang, at hundehuset yder tilstrækkelig værn

mod regn, blæst og kulde, og at det er rummeligt og så højt, at hunden kan stå oprejst.

Herudover har bestemmelsen i lovens § 9 betydning for lænkehunde. Ifølge denne bestemmelse er det forbudt at holde hund på steder, hvor der ikke er beboelse, såsom i kolonihaver, medmindre politiet meddeler tilladelse dertil. Sådan tilladelse må kun gives, når der skønnes at være sikkerhed for, at hunden vil blive passet forsvarligt, og tilladelsen kan til enhver tid tilbagetages.

Endvidere vil de almindelige bestemmelser om straf for mishandling af og uforsvarlig behandling af dyr i dyreværnsloven af 27. maj 1950 kunne anvendes på lænkehunde.

I en henvendelse fra „Hunde-Journalen“ og „Se og Hør“, der er ledsaget af 40 377 underskrifter, foreslås der i overensstemmelse med en af „World Federation for the Protection of Animals“ vedtaget resolution indført et fuldstændigt forbud mod at holde lænkehunde, således at der i en overgangsperiode på 3 år indtil forbudets ikrafttræden indføres pligt til at røre lænkehunde i det mindste 1 time 2 gange daglig. Når man ikke finder de gældende regler tilstrækkelige, skyldes det, at man mener, at en vedvarende lænkning er så direkte stridende mod hundens natur, at den efter længere tids lænkning ofte vil være forandret psykisk, således at den er nervøs, bidsk og mistroisk eller måske modsat helt apatisk og sløv. Dette — siges det — fører til, at lænkehunde i mange tilfælde må aflives på grund af sindssyge.

Justitsministeriet har ment at burde tage denne henvendelse til følge. Imod et forbud taler ganske vist hensynet til at hindre hundens overfald på sagesløse personer, andre husdyr og vildt. Dette hensyn har fundet udtryk i hundelovens § 10, stk. 3, hvorefter en række nærmere angivne hunderacer, som f. eks. schæferhunde, dobermannpinschere, rottweilere samt andre større hunde, som kan sidestilles med de i paragraffen angivne hundracer, på landet skal føres i bånd eller holdes indelukket eller forsvarligt bundet i den tid, hvor det udendørs arbejde normalt er indstillet. Samme hensyn ligger bag § 13, stk. 2, hvorefter politiet i tilfælde, hvor en hund, som tidligere har forårsaget skade, påny volder skade, skal pålægge besidderen at lade hunden dræbe, når den ikke bestandig holdes bundet eller indelukket eller forsynet med mundkurv. Et forbud mod at holde hunde bundet vil også vanskeliggøre gennemførelsen af det under nr. 5 omtalte forbud mod hundens omstrejfnen. Justitsministeriet har imidlertid ikke fundet disse modhensyn afgørende, idet man har ment, at det vil være muligt ved andre foranstaltninger end

lænking at tilgodese de nævnte hensyn. Der foreslås derfor indført forbud mod til stadighed at holde en hund bundet.

Med hensyn til overgangsperioden indtil forbudets ikrafttræden henvises til forslagets § 2.

Til nr. 9.

I § 13, stk. 1, bestemmes, at såfremt en hund bider sagesløs person eller på anden måde volder ham skade på person eller ejendom, er besidderen pligtig at erstatte skaden og at udrede godtgørelse for svie og smerte, lyde og vansir, hvorhos *besidderen straffes med bøde.*

Bestemmelsen om bødeansvar for besidderen på objektivt grundlag er ret enestående i dansk ret. Der er ganske vist nogle steder i lovgivningen foreskrevet bødeansvar, uden at det skal godtgøres, at den pågældende har gjort sig skyldig i et forsætligt eller uagtsomt forhold, men der er da tale om et ansvar, der påhviler indehaveren af en erhvervsvirksomhed for forhold, der begås i forbindelse med virksomhedens drift.

Det foreslås at erstatte den nævnte bestemmelse med en bestemmelse om, at det påhviler besidderen af en hund at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses for påkrævet for at forebygge, at hunden volder skade. Overtrædelser af denne bestemmelse vil kunne straffes efter lovens § 16, hvis besidderen har gjort sig skyldig i forsætligt eller uagtsomt forhold.

Samtidig foreslås den erstatomsretlige del af § 13, stk. 1, flyttet til § 15, hvor den naturligt hører hjemme.

Til nr. 10.

Ifølge § 13, stk. 2, skal politiet i visse tilfælde pålægge besidderen af en hund at lade den dræbe, når den ikke bestandig holdes bundet eller inde lukket eller forsynet med mundkurv. Som en naturlig følge af forslaget under nr. 8 foreslås ordene „bundet eller“ udeladt.

Til nr. 11.

I § 13, stk. 3 og 4, findes en række bestemmelser om, under hvilke betingelser det er tilladt at nedskyde skadevoldende eller omstreffende hunde. Bestemmelserne svarer med enkelte mindre afvigelser til § 14 i den nye mark- og vejfredslov af 31. marts 1953. Da det er uhensigtsmæssigt at arbejde med to sæt regler, foreslås det at lade bestemmelserne udgå, således at mark- og vejfredslovens regler alene finder anvendelse.

Til nr. 12.

Ifølge § 14, stk. 1, må personer, der for dyrplageri

eller overtrædelse af dyreværnsloven anses med højere straf end bøde, ikke holde hund uden politiets tilladelse. Det samme gælder personer, der er anset med straf af bøde for uforsvarlig behandling af hunde.

I § 14, stk. 2, bestemmes i 1. pkt., at det er forbudt uden politiets tilladelse at drive erhvervsmæssig handel med eller erhvervsmæssig opdræt af hunde, og i 2. pkt., at sådan tilladelse ikke må meddeles personer, der for dyrplageri eller overtrædelse af dyreværnsloven er anset med højere straf end bøde.

Da hundeloven blev gennemført i 1937, fandtes der ikke i dyreværnsloven almindelige bestemmelser om frakendelse af retten til at beskæftige sig med dyr, men kun en bestemmelse om, at ret til at udføre slagtning for en tid eller for bestandig kunne frakendes den, der havde gjort sig skyldig i grov mishandling af dyr. Den nugældende dyreværnslov — lov nr. 256 af 27. maj 1950 — indeholder derimod i § 19 en bestemmelse om, at den, der ved dom findes skyldig i mishandling af dyr, såvel som den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i dyrplageri eller i anden overtrædelse af forskrifterne i dyreværnsloven eller den tidligere dyreværnslov, påny findes skyldig i sådan overtrædelse, ved dom for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum kan frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele at beskæftige sig personligt med dyr.

Justitsministeriet finder herefter ikke, at der er tilstrækkelig grund til at opretholde en særlig regel om hunde, og bestemmelserne i § 14, stk. 1, og stk. 2, 2. pkt., foreslås derfor ophævet.

Til nr. 13.

Bestemmelsen svarer til den erstatningsretlige del af § 13, stk. 1, jfr. bemærkningerne til forslaget under nr. 9, idet dens formulering dog er moderniseret. Der er ikke herved tilsigtet nogen realitetsændring.

Til nr. 14.

Ifølge den nugældende § 15, stk. 1, påhviler det besidderen af en anmeldt hund at holde den ansvarsforsikret. Da pligten til at betale erstatning for den skade, en hund forvolder, påhviler besidderen, uanset om hunden er anmeldt eller anmeldelsespligtig, kan der forekomme tilfælde, hvor en skade ikke er dækket af forsikring. I så fald vil erstatningen blive udredet af Foreningen af forsikringsselskaber til overtagelse af lovpligtige ansvarsforsikringer for hunde, der herefter gør regres mod den ansvarlige besidder, jfr. § 4 i justitsministeriets bekendtgørelse

F. t. l. om ændr. i l. om hunde.

nr. 259 af 1. september 1937 om ansvarsforsikring for hunde.

Foreningen af forsikringselskaber til overtagelse af lovpligtige ansvarsforsikringer for hunde har i en række henvendelser til justitsministeriet henstillet, at denne ordning ændres, idet man har anført, at ordningen er uheldig, ikke mindst over for hundeejerne, der ikke kan forstå, at foreningen får ret til regres, såfremt den kommer til at udrede erstatning for en ikke-forsikringspligtig hund, og at forsikringspligten er knyttet til anmeldelsespligten og ikke — som det naturligt burde være — falder sammen med det erstatningsansvar, som er pålagt besidderen af en hund uanset dennes alder. Foreningen har oplyst, at spørgsmålet om ansvaret for hvalpe, der ikke er 4 måneder gamle og derfor ikke er anmeldelsespligtige, siden 1941 er løst ved aftale mellem foreningens medlemmer således, at selskaberne lader hvalpene være gratis medforsikret under moderens forsikring, så længe hvalpene forbliver hos moderen. Det forhold, at en uforsikret hund kan pådrage besidderen ansvar, uden at besidderen har tilsidesat lovens regler om forsikringspligt, er således begrænset til de tilfælde, hvor skaden forvoldes af en hvalp under 4 måneder, der er overgået til en ny besidder, eller hvor skaden er forvoldt inden for et tidsrum af 14 dage efter, at hunden er overgået til en anden besidder.

Under hensyn til den rejste kritik af den gældende ordning indfører forslaget pligt for besidderen af en hund til at holde den ansvarsforsikret, uanset om den er anmeldt eller anmeldelsespligtig. Pligten til at holde en hund ansvarsforsikret vil herefter falde sammen med pligten til at erstatte den skade, hunden forvolder. Forslaget kræver ikke, at der skal være tegnet en særlig forsikring for hunden; i det omfang hunden er medforsikret under moderens ansvarsforsikring, er tegning af en særlig forsikring derfor uforuden.

Ifølge § 15, stk. 1, 2. pkt., skal besidderen af en hund samtidig med anmeldelsen godtgøre, at der er tegnet ansvarsforsikring for hunden. Efter de nugældende regler har besidderen kun skullet godtgøre, at der var tegnet forsikring for tiden fra anmeldelsen og fremefter, men efter den foretagne udvidelse af forsikringspligten vil bestemmelsen medføre, at besidderen også skal godtgøre, at der før anmeldelsen har været tegnet forsikring for hunden.

Samtidig med, at forsikringspligten er udvidet, er reglerne om anmeldelsespligten ændret for at gøre tilsynet med, om forsikringspligten er opfyldt, så effektivt som muligt. Der henvises herom til § 1 i forslaget under nr. 1.

Udover udvidelsen af forsikringspligten indeholder forslaget en bestemmelse om, at hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner, er undtaget fra forsikringspligten. Det overlades således til de pågældende myndigheder, om de vil dække deres risici ved forsikring eller vil være selvforsikrere. Færdselslovens § 66, stk. 7, indeholder en tilsvarende bestemmelse for så vidt angår ansvarsforsikring for motorkøretøjer.

Til nr. 16.

I overensstemmelse med nyere lovgivningspraksis foreslås bestemmelsen udformet således, at den klart angiver, hvilke overtrædelser af loven der skal være strafbare. Ændringen medfører ingen udvidelse af det strafbares område.

Til nr. 17.

Ifølge § 16, stk. 2, 2. pkt., kan straffen for den, der hidser en hund på nogen, eller undlader at holde sin hund tilbage, når han bemærker, at den overfalder nogen, under skærpende omstændigheder stige til hæfte eller fængsel.

Den, der hidser en hund på nogen, vil kunne straffes for legemskrænkelser eller legemsbeskadigelse efter reglerne i straffelovens §§ 244-49, og det samme vil i mange tilfælde gælde den, der undlader at holde sin hund tilbage, når den overfalder nogen. De nævnte bestemmelser i straffeloven giver i de mildere tilfælde mulighed for straf af bøde eller hæfte og i de alvorligere tilfælde fængsel. Der synes således ikke at være noget særligt behov for i hundeloven at have en bestemmelse om, at straffen under skærpende omstændigheder kan stige til hæfte eller fængsel, idet det må antages, at straffelovens bestemmelser vil kunne anvendes, når der foreligger skærpende omstændigheder. Da bestemmelsen i øvrigt harmonerer dårligt med de nævnte bestemmelser i straffeloven, idet den i modsætning til disse ikke indeholder nogen begrænsning af længden af straffen, foreslås den udeladt.

Bestemmelsen i § 16, stk. 3, 1. pkt., om, at sager om overtrædelse af bestemmelserne i hundeloven behandles som politisager, bliver herefter overflødig, idet det følger af retsplejelovens § 721, at sager, hvori der ikke kan idømmes højere straf end bøde eller hæfte, behandles som politisager.

I § 16, stk. 3, 2. pkt., bestemmes, at bøder efter hundeloven tilfalder kommunekassen. Ved § 7 i lov nr. 166 af 18. maj 1937 om politiets og arrestvæsenets ordning er bøderne imidlertid nu tillagt statskassen, og det foreslås derfor at udelade bestemmelsen som overflødig.

Til nr. 18.

Foreningen af forsikringsselskaber til overtagelse af lovpligtige ansvarsforsikringer for hunde har foreslået, at der gives selskaberne samme processuelle stilling under behandlingen af politisager mod besidderen af en hund, som har voldt skade, som efter færdselsloven tilkommer dem ved behandlingen af færdselssager. Justitsministeriet finder forslaget velbegrunderet. Det foreliggende forslag svarer i princippet til bestemmelserne i færdselslovens § 67, stk. 1-8.

Til § 2.

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 1963.

Da justitsministeriet har fundet det rimeligt, at der gives ejerne af lænkehunde en frist, inden forbudet mod til stadighed at holde en hund bundet træder i kraft, foreslås det at udskyde ikrafttrædelsestidspunktet for forslaget under nr. 8 til den 1. januar 1964, således at det indtil da pålægges besidderen af en lænkehund at røre den mindst 1 time 2 gange daglig.

Forslaget under nr. 3 knytter sig til forslaget under nr. 8, og også denne bestemmelses ikrafttrædelsestidspunkt foreslås derfor udskudt. Derimod har man ikke fundet anledning til at udskyde ikrafttrædelsestidspunktet for bestemmelsen i forslagets nr. 10.

I nærværende bilag opføres i venstre spalte de i lovforslagets § 1 omhandlede bestemmelser i den nugældende formulering, medens forslaget opføres i højre spalte.

Gældende formulering.

§ 1. Besidderen af en hund skal anmelde den, inden den er 4 måneder gammel, eller inden 14 dage, efter at han har erhvervet den, eller efter at han er tilflyttet kommunen. Anmeldelse skal endvidere finde sted inden 14 dage, når der indtræder forandringer med hensyn til afgiftspligten, herunder dog ikke indbefattet forandringer vedrørende hundens højde. Ved anmeldelsen skal der gives oplysning om ethvert forhold, som har betydning for afgørelsen af spørgsmålet om afgiftspligten og dennes omfang, samt — for så vidt angår hunde, der er overflyttet fra en anden kommune — om, hvorvidt der tidligere af politiet i medfør af § 13 er givet pålæg om, at hunden skal holdes bundet eller indelukket eller forsynet med forsvarlig mundkurv. Anmeldelsen sker i København, Frederiksberg, Købstæderne, Flækkerne og Marstal for politiet, på landet for sognefogeden. Såfremt en anmeldt hund overflyttes til en anden kommune, er den hidtidige besidder pligtig at afmelde den for politiet, henholdsvis sognefogeden.

Stk. 2. Erhvervsmæssigt opdrættede hunde skal dog først anmeldes, når de er 6 måneder gamle, såfremt de indtil dette tidspunkt stadig er i opdrætterens besiddelse.

Stk. 3. Ved anmeldelsen indføres hunden i en dertil indrettet protokol, hvorhos der tildeles den et med årstal og hundens nummer i protokollen forsynet tegn. Besidderen skal i hvert års januar måned forny tegnet, der skal bæres af hunden anbragt på et halsbånd.

§ 2. I København og Frederiksberg udgør hundeafgiften 10 kr. årlig for hunde, der målt med stangmål har en højde fra fodsålerens plan til skulderbladets overside af ikke over 42 cm, og 20 kr. årlig for større hunde. Afgiften kan af kommunalbestyrel-

Forslaget.

1. §§ 1-7 affattes således:

„§ 1. Det påhviler besidderen af en hund at anmelde den til det for kommunen førte hunderegister, inden den er 4 måneder gammel, eller hvis den forinden er overgået til en anden besidder senest en uge herefter. Flytter besidderen af en anmeldt hund, eller overgår hunden til en anden besidder, skal dette anmeldes til registret inden en uge. Afmelding skal ske, dersom hunden dør eller flyttes fra den kommune, hvori den er anmeldt. I tilfælde af besidder-skifte påhviler pligten til anmeldelse den nye besidder og pligten til afmelding den hidtidige besidder.

Stk. 2. Ved anmeldelsen udleveres der besidderen et hundetegn, der skal fornyes hvert år i januar måned. Besidderen skal drage omsorg for, at tegnet bæres af hunden anbragt på et halsbånd.

Stk. 3. Det i stk. 1 nævnte register føres i København, Frederiksberg, købstæderne, flækkerne og Marstal af politiet og i sognekommunerne af sognefogeden. For større sognekommuner kan justitsministeren efter andragende fra kommunalbestyrelsen bestemme, at registret skal føres af politiet. Hvor registret føres af sognefogeden, tilkommer der ham herfor og for tilsynet med lovens overholdelse et årligt vederlag på 3 kr. for hver anmeldt hund.

§ 2. Det påhviler besidderen af en anmeldelsespligtig hund at svare en årlig afgift, der tilfalder kommunen.

Stk. 2. I København, Frederiksberg, købstæderne, flækkerne og Marstal udgør afgiften 20 kr. for hunde, der målt fra fodsålerens plan til skulderbladets overside ikke er højere end 42 cm, og 40 kr. for større hunde. Holdes der i samme husstand mere end én afgiftspligtig hund, svares der dobbelt afgift af dem alle.

Gældende formulering.

sen forhøjes indtil henholdsvis 20 og 40 kr. årlig. Kommunalbestyrelsens vedtagelse af forhøjelsen må foreligge inden 3 måneder før den 1. januar, fra hvilken forhøjelsen skal træde i kraft. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at afgiften for hunde, der holdes ved ensomt beliggende steder, skal nedsættes eller bortfalde.

Stk. 2. Holdes der i samme husstand mere end én afgiftspligtig hund, svares der dobbelt afgift af dem alle.

Stk. 3. Afgiften tilfalder kommunen, der afholder udgifterne til tegn, protokoller og lignende. I København bliver dog 10 pct. af afgiften at stille til rådighed for politidirektøren for efter dennes skøn at anvendes til tilsvarende formål, som uden for København fyldestgøres gennem politikassernes midler.

§ 3. I købstæderne og flækkerne samt Marstal udgør hundeaftigten 10 kr. årlig for hunde, der målt på den i § 2 angivne måde har en højde af ikke over 42 cm, og 20 kr. årlig for større hunde. Afgiften kan af byrådet forhøjes indtil henholdsvis 15 og 30 kr. årlig. Byrådets vedtagelse af forhøjelsen må foreligge inden 3 måneder før den 1. januar, fra hvilken forhøjelsen skal træde i kraft. Byrådet kan bestemme, at afgiften for hunde, der holdes ved ensomt beliggende steder, skal nedsættes eller bortfalde.

Stk. 2. Holdes der i samme husstand mere end én afgiftspligtig hund, svares der dobbelt afgift af dem alle.

Stk. 3. Af afgiften tilfalder 2 kr. for hver hund politikassen, som afholder udgifterne til tegnene, medens den øvrige del af afgiften tilfalder kommunen, der afholder udgifterne til protokoller o. lign.

§ 4. Hvor der i en husstand på landet kun holdes én hund, er den afgiftsfri.

Stk. 2. Holdes der i samme husstand 2 hunde, svares der afgift af dem begge. Afgiften udgør 3 kr. årlig for hunde, der målt på den i § 2 angivne måde ikke er højere end 42 cm, og 5 kr. årlig for større hunde; dog svares der dobbelt afgift af den ene hund, og den dobbelte afgift erlægges, såfremt hundene har forskellig størrelse, altid

Forslaget.

Stk. 3. I sognekommunerne udgør afgiften halvdelen af de i stk. 2 nævnte beløb. Holdes der i en husstand kun én hund, er denne dog afgiftsfri, såfremt den ikke er højere end 42 cm.

Stk. 4. For så vidt angår bymæssigt byggede dele af sognekommunerne kan kommunalbestyrelsen beslutte, at bestemmelserne i stk. 2 kommer til anvendelse. Beslutningen må foreligge inden 3 måneder før den 1. januar, fra hvilken bestemmelserne skal træde i kraft.

§ 3. Hunde, der bestandig holdes indelukket på afspærret plads, er fritaget for afgift og medregnes ikke ved dens fastsættelse. Det samme gælder hunde, der er dresseret til førerhunde, og som besiddes af blinde, samt hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner, eller som med rigspolitichefens godkendelse benyttes af politiet.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at afgiften for hunde, der holdes ved ensomt beliggende steder, skal nedsættes eller bortfalde, og kan i øvrigt i det enkelte tilfælde indrømme nedsættelse eller eftergivelse af afgiften, hvor omstændighederne særlig taler derfor, såsom for blinde, døve og enligt stillede gamle personer.

§ 4. Afgiften forfalder hvert års 1. januar. For hunde, for hvilke anmeldelsespligten først indtræder i løbet af året, forfalder afgiften ved udløbet af anmeldelsesfristen. Indtræder der i løbet af året forandringer, der medfører pligt til at svare afgift eller forhøjet afgift af en anmeldt hund, forfalder afgiften en uge efter forandringen.

Stk. 2. Flytter besidderen af en afgiftspligtig hund i løbet af året til en anden kommune, eller overgår hunden til en anden besidder, uden at der samtidig i henhold til bestemmelserne i § 2 indtræder en forhøjelse af afgiften, skal der ikke svares ny afgift. Det samme gælder, dersom hunden i løbet af året bliver højere end 42 cm.

Stk. 3. Afgiftsbeløb, der forfalder i den sidste halvdel af året, nedsættes til det halve.

Gældende formulering.

af den over 42 cm. Holdes der i samme husstand mere end 2 hunde, betales der 10 kr. for hver overskydende hund uanset størrelsen.

Stk. 3. For så vidt angår bymæssigt bebyggede dele af landkommuner, kan sognerådet beslutte, at bestemmelserne i § 3, stk. 1, 1. pkt., kommer til anvendelse; med amtsrådets samtykke kan sognerådet tillige beslutte, at bestemmelserne i § 3, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2 kommer til anvendelse. Afgørelsen må foreligge inden 3 måneder før den 1. januar, fra hvilken bestemmelsen skal træde i kraft.

Stk. 4. Afgiften med fradrag af udgifterne til tegn, protokoller o. lign., tilfalder kommunekassen.

Stk. 5. Det påhviler sognefogeden at føre tilsyn med lovens overholdelse og at anmelde overtrædelser til politimesteren. For dette tilsyn tilkommer der sognefogeden for hver anmeldt hund, jfr. § 1, stk. 3, et årligt vederlag af 1 kr., der udredes af kommunekassen. For Gentofte kommune og andre meget store landkommuner kan justitsministeren efter andragende fra kommunalbestyrelsen fastsætte andre regler om tilsynet.

§ 5. Hunde, der er under 4 måneder gamle, samt hunde, der bestandig, når de ikke er forspændt som trækdyr, holdes indelukket på afspærret plads, er fritaget for afgift og medregnes ikke ved dennes fastsættelse. Det samme gælder erhvervsmæssigt opdrættede hunde, der forbliver i opdrætterens besiddelse, indtil de er 6 måneder gamle, hunde, der er dresseret til førerhunde, og som besiddes af blinde personer, der ikke holder mere end én hund, samt hunde, der er dresseret til rottejagt, og som besiddes af personer, der ernærer sig ved udryddelse af rotter under anvendelse af hunde, forudsat at hundene, når de ikke anvendes til rottejagt, holdes indelukket på afspærret plads.

Stk. 2. Københavns magistrat og uden for København kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning i det enkelte tilfælde indrømme nedsættelse eller eftergivelse af afgiften, hvor omstændighederne særlig taler derfor, såsom for blinde, døve og enligt stillede gamle personer.

Forslaget.

§ 5. Afgiften indbetales til den myndighed, der fører hunderegistret, jfr. § 1, stk. 3.

Stk. 2. Besidderen skal på forlangende give de fornødne oplysninger til bedømmelse af afgiftspligten og dens omfang. Ønsker besidderen afgiften beregnet efter reglerne for hunde, der ikke er højere end 42 cm., kan hunden kræves fremstillet.

Stk. 3. Indtræder der i løbet af året forandringer af den i § 4, stk. 1, sidste pkt., omhandlede karakter, skal besidderen inden en uge meddele dette til den myndighed, der fører hunderegistret.

§ 6. Justitsministeren kan udfærdige nærmere bestemmelser om oppebørsel af hundefgiften.

§ 7. Udgifterne til registre, kartoteker, bekendtgørelser og lignende samt vederlaget til sognefogeden, jfr. § 1, stk. 3, udredes af kommunen.“

Gældende formulering.

§ 6. Regnskabsåret for hundeafgiften er kalenderåret. Hundeafgiften for tidligere tilmeldte afgiftspligtige hunde forfalder til betaling den 1. januar. I øvrigt forfalder hundeafgiften eller forhøjelser af denne til betaling ved udløbet af den for anmeldelsen foreskrevne frist. Afgiften erlægges under ét for hele det pågældende regnskabsår; den kan ikke fordres opkrævet. Politiet eller sognefogeden kan, når afgiftens størrelse er afhængig af hundens højde, fordrer hunden fremstillet for sig, således at der, hvis denne fordring ikke efterkommes, bliver at svare afgift som for en stor hund.

Stk. 2. Hvis en afgiftspligtig hund i regnskabsårets løb overflyttes til en anden kommune, bliver der ikke at svare nogen afgift af hunden på det nye sted for det pågældende regnskabsår.

Stk. 3. Indtræder pligten til at svare afgift i regnskabsårets sidste halvdel, svares der for det pågældende år kun halvdelen af afgiften.

§ 7. Justitsministeren kan udfærdige nærmere bestemmelser om oppebørsel af hundeafgiften.

§ 10. I byer og områder med bymæssig bebyggelse er det forbudt at lade hunde færdes på gader, veje, stier eller pladser m. v., der er åbne for almindelig færdsel, uden at de enten føres i bånd eller er i følge med en person, som har fuldt herredømme over dem. En hund anses ikke for at være under ledsagelse, fordi den er under tilsyn fra besidderens bolig eller forretningslokale. Føres hunde i bånd, skal dette være så kort, at hunden holdes tæt ind til ledsageren. Såfremt hunde på de nævnte steder færdes løse uden at være i følge med en person, der har fuldt herredømme over dem, lader politiet dem optage og underretter besidderen. Bærer hunden ikke hundetegn, fremlyses den. Hvis besidderen ikke inden 3 døgn efter henholdsvis underretning og fremlysning indløser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har foranlediget, lader politiet den dræbe. Skønner politiet, at fremlysningen af en optaget hund, der ikke bærer hundetegn, vil overstige dens værdi,

Forslaget.

2. § 10, stk. 1, 5.-7. pkt., udgår og erstattes af følgende:

„Bærer hunden ikke hundetegn, fremlyses den, medmindre politiet skønner, at udgifterne ved fremlysningen vil overstige hundens værdi. Hvis besidderen ikke inden 3 døgn, efter at underretning eller fremlysning har fundet sted, eller, hvor underretning eller fremlysning ikke er sket, ikke inden 3 døgn efter optagelsen indløser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har foranlediget, kan politiet afhænde hunden eller lade den aflive. Et eventuelt overskud ved afhændelsen tilfalder ejeren, hvis han melder sig inden 3 måneder og godtgør sin ret, og ellers statskassen. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afhændelse af optagne hunde.“

3. I § 10, stk. 3, 1. pkt., udgår „eller forvarligt bundet“.

Gældende formulering.

kan hunden 3 døgn efter optagelsen dræbes uden fremlysning.

Stk. 2. I politivedtægterne kan der optages bestemmelse om, at hunde på de i stk. 1 nævnte steder altid skal føres i bånd, ligesom det af færdselshensyn kan bestemmes, at hovedreglen i stk. 1, 1. pkt., uden for de dér nævnte områder skal komme til anvendelse for bestemt angivne veje eller ejendomme.

Stk. 3. Uden for København, Frederiksberg og Gentofte samt købstæder med over 15 000 indbyggere skal schæferhunde, dobermanpinschere, rottweilere, bulldogge, bokser, newfoundlandere, set. bernhardshunde grand danois'er, leonbergere, skotske hyrdehunde, broholmere, mynder, dalmatinere, hønsehunde (tysk korthår, pointer, setter, griffon), krydsninger af disse racer samt enhver større hund, der efter sin race eller sin karakter kan sidestilles med de nævnte hunde, føres i bånd eller holdes indelukket eller forsvarligt bundet i den tid, da det udendørs arbejde efter egnens skik og brug er indstillet fra dets ophør om aftenen til dets begyndelse om morgenen. Bestemmelsen gælder ikke hunde, der benyttes af politiet, hæren, skov- og jagtbetjente, vagtselskaber o. lign., eller jagthunde, der af en person, der har fuldt herredømme over dem, anvendes til jagt inden for den i jagtloven fastsatte jagttid.

Stk. 4. Uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse påhviler det i tiden fra 15. marts til 15. september besidderen af en hund — under det særlige i § 16 angivne ansvar — at drage omsorg for, at den ikke strejfer om.

Stk. 5. Under ganske særlige omstændigheder kan politiet tillade, at bestemmelserne i stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, samt de i medfør af stk. 2 udfærdigede politivedtægter fraviges for et begrænset tidsrum.

§ 12. Enhver, der holder lænkehund, er pligtig at drage omsorg for, at den får forsvarlig røgt og pleje, at dens lænke er mindst 3 m lang, at hundehuset yder tilstrækkeligt værn mod regn, blæst og kulde, og at det er rummeligt og så højt, at hunden kan stå oprejst.

Forslaget.

4. I § 10, *stk. 3, 1. pkt.*, erstattes „i den tid, da det udendørs arbejde efter egnens skik og brug er indstillet fra dets ophør om aftenen til dets begyndelse om morgenen“ af „i tiden fra kl. 18 til kl. 6“.

5. § 10, *stk. 4*, affattes således:

„Uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse påhviler det besidderen af en hund at drage omsorg for, at den ikke strejfer om.“

6. I § 10 indsættes som nyt stk. 5:

„Løsgående glubske hunde må ikke uden politiets tilladelse anvendes til bevogtning af pladser.“

7. § 10, *stk. 5*, ændres til stk. 6.

3. § 12 affattes således:

„Det er forbudt til stadighed at holde en hund bundet.“

Gældende formulering.

§ 13. Såfremt en hund bider sagesløs person eller på anden måde volder ham skade på person eller ejendom, er besidderen pligtig at erstatte skaden og at udrede godtgørelse for svie og smerte, lyde og vansir, hvorhos besidderen straffes med bøde.

Stk. 2. Har hunden tidligere forårsaget skade, hvorfor dens daværende besidder er ifaldet bøde- eller erstatningsansvar i henhold til dom, vedtagelse eller forlig, skal politiet (i København politidirektøren og uden for København politimesteren) pålægge besidderen at lade hunden dræbe, når den ikke bestandig holdes bundet eller indelukket eller forsynet med forsvarlig mundkurv. Tilsvarende pålæg kan meddeles besidderen af en hund, der viser sig bidsk eller glubsk eller har den vane at forulempe folk ved på gader, veje, stier eller pladser m. v., der er åbne for almindelig færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem, eller som forulemper husdyr i ejendom eller på marken. Når sådant pålæg er meddelt, er besidderen pligtig at underrette politiet, så snart hunden overflyttes til en anden kommune.

Stk. 3. Hunde, der angriber husdyr, navnlig får og lam, i ejendom eller på marken eller vildt i forsvarlig indhegnet dyrehave eller forsvarlig indhegnet vildtreservat, kan nedskydes. Bestemmelserne i § 7 i lov nr. 53 af 25. marts 1872 om mark- og vejfred om forudgående forsøg på at optage hunden og om underretning til hundens ejer finder i dette tilfælde ikke anvendelse.

Stk. 4. En hund, der strejfer om på anden mands grund, kan nedskydes, såfremt hundens besidder forud er advaret; er besidderen ukendt, er nedskydning tilladt, såfremt det kan godtgøres, at hunden tidligere i løbet af det sidste år er truffet omstrejfende på anden mands grund.

§ 14. Personer, der for dyrplageri i medfør af straffelovens § 196 eller for overtrædelse af lov nr. 152 af 17. maj 1916 om værn for dyr anses med højere straf end bøde, må ikke holde hund uden politiets tilladelse; sådan tilladelse er også nødvendig, når nogen for overtrædelse af de nævnte bestemmelser er anset med straf af bøde for uforvarlig behandling af hunde. Er straffen

Forslaget.

9. § 13, stk. 1, affattes således:

„Det påhviler besidderen af en hund at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses påkrævet for at forebygge, at hunden volder andre skade.“

10. I § 13, stk. 2, 1. pkt., udgår „bundet eller“.

11. § 13, stk. 3 og 4, ophæves.

(Den i bemærkningerne omtalte bestemmelse i § 14 i lov nr. 107 af 31. marts 1953 om mark- og vejfred, der herefter vil finde anvendelse, er sålydende:

„1. Uvane husdyr, løsslupne pelsdyr, tamkaniner og fjerkræ, omstrejfende hunde og katte har den optagelsesberettigede ret til på hensigtsmæssig måde at fjerne fra sin grund og er ikke pligtig at yde erstatning, såfremt dyret derved kommer til skade eller omkommer. Den der var besidder af dyret, kan fordrø det beskadigede eller dræbte dyr udleveret mod betaling af erstatning for voldt skade. For dræbte eller beskadigede dyr skal der ikke betales optagelsespenge eller ufreds bøder.

2. Nedskydning eller anden direkte på drab af dyret sigtende fremgangsmåde må dog kun anvendes, når dyrets besidder i forvejen indenfor det sidste år er advaret. Er besidderen ukendt, kan advarsel indeholdende en kort beskrivelse af det pågældende dyr ske gennem et på egnen udbredt dagblad. Advarsel er dog uforuden, når dyret angriber andre husdyr eller frembyder nærliggende fare for person eller ejendom.

3. Med hensyn til dræbte eller beskadigede dyr vil i øvrigt de i §§ 6, 8, 9 og 10 fastsatte bestemmelser vedrørende optagne dyr være at iagttage i den udstrækning de er anvendelige.“)

12. § 14, stk. 1, og stk. 2, 2. pkt., ophæves, og stk. 2, 1. pkt., ændres til stk. 1.

(Den i bemærkningerne omtalte bestemmelse i § 19 i lov nr. 256 af 27. maj 1950 om værn for dyr, der herefter finder anvendelse, er sålydende:

„Den, der ved dom findes skyldig i mishandling af dyr, såvel som den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i dyr-

Gældende formulering.

fængsel, kan tilladelse kun meddeles af justitsministeren; såfremt domfældte i de sidste 10 år før den endelige doms afsigelse har været anset med højere straf end bøde for dyrplageri eller overtrædelse af dyreværnsloven, kan tilladelsen først meddeles efter forløbet af 5 år fra den endelige doms afsigelse.

Stk. 2. Det er forbudt uden politiets tilladelse at drive erhvervmæssig handel med eller erhvervmæssig opdræt af hunde. Tilladelse kan ikke meddeles personer, der for dyrplageri eller overtrædelse af dyreværnsloven er anset med højere straf end bøde.

§ 15. Det påhviler besidderen af en anmeldt hund at holde den ansvarsforsikret. Samtidig med anmeldelsen, jfr. § 1, skal han godtgøre, at der er tegnet ansvarsforsikring for hunden.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter efter forhandling med assurandørsocietetet nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i stk. 1.

§ 16. Overtrædelse af bestemmelserne i §§ 1, 9, 10, 12-15 eller af et i medfør af § 11 eller § 13 givet pålæg straffes med bøde.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der hidser en hund på nogen eller undlader at holde sin hund tilbage, når han bemærker, at den anfalder nogen. Under skærpene omstændigheder kan straffen stige til hæfte eller fængsel.

Stk. 3. Sager om overtrædelse af bestemmelserne i denne lov behandles som politisager. Bøder efter denne lov tilfalder kommunekassen.

Forslaget.

plageri eller i anden overtrædelse af forskrifterne i denne lov eller i lov nr. 152 af 17. maj 1916 om værn for dyr påny findes skyldig i sådan overtrædelse, kan ved dommen for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele at beskæftige sig personligt med dyr. Forbudet kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr. Overtrædelse af forbudet straffes med bøde.

Stk. 2. Den, der med viden om et sådant forbud lader en person hvem retten til at beskæftige sig med dyr helt eller delvis er frakendt i medfør af stk. 1, i sin tjeneste udøve en virksomhed, der strider mod forbudet, straffes med bøde.“)

13. Som nyt stk. 1 i § 15 indsættes:

„Besidderen af en hund er forpligtet til at erstatte den skade, hunden forvolder. Oplyses det, at den skadelidende har medvirket til skade, kan erstatningen dog ned sættes eller helt bortfalde.“

14. § 15, stk. 1, ændres til stk. 2, og i 1. pkt. udgår „anmeldt“. Som nyt 3. pkt. indsættes:

„Undtaget fra forsikringspligten er hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner.“

15. § 15, stk. 2, ændres til stk. 3, og „stk. 1“ ændres til „stk. 2“.

16. § 16, stk. 1, affattes således:

„Med bøde straffes den, der

- a. undlader at foretage de i § 1, stk. 1, § 5, stk. 3, og § 13, stk. 2, påbudte anmeldelser,
- b. undlader at give de i § 5, stk. 2, nævnte oplysninger,
- c. undlader at forny hundetegnet som foreskrevet i § 1, stk. 2.

På samme måde straffes den, der overtræder § 1, stk. 2, 2. pkt., § 9, § 10, stk. 1, 1.-3. pkt., § 10, stk. 3-5, § 12, § 13, stk. 1, § 14, § 15, stk. 2, eller et i medfør af § 11 eller § 13 givet pålæg.“

*Gældende formulering.**Forslaget.*

17. § 16, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3 ophæves.

18. Som nyt stk. 3-7 indsættes i § 16:

„Stk. 3. Hvis der rejses tiltale for nogen skadevoldende lovovertrædelse, der i henhold til § 15 kan medføre erstatningsansvar, skal der gives den eller de skadelidte lejlighed til at påstå erstatning. Hvis der ikke opnås forlig om erstatningen, skal erstatningspåstandene påkendes under sagen, selvom straf ikke pålægges tiltalte. Sådan påkendelse kan ske før eller efter afgørelsen af spørgsmålet om straf. Hvor erstatningskravet angår materiel skade og er af indviklet beskaffenhed, kan retten, efter at forlig forgæves er prøvet, nægte kravets forfølgning under straffesagen.

Stk. 4. Det forsikringselskab, i hvilket der er tegnet ansvarsforsikring for den skadevoldende hund, skal, med varsel efter retsplejelovens § 174, som til vidner i straffesager tilsiges til ethvert retsmøde (jfr. dog retsplejelovens § 166). Selskabet er da berettiget til — eventuelt efter at retten har givet det tilladelse til udenretligt at gøre sig bekendt med det i sagen fremkomne — efter derom til retsbogen fremsat begæring at indtræde i sagen, og det bliver da for erstatningsspørgsmålets vedkommende at betragte som part. Dersom det ikke indtræder som part, er såvel en forligsmæssig som en domsmæssig afgørelse af erstatningsspørgsmålet bindende for det.

Stk. 5. Når erstatningsspørgsmålet påkendes under sagen, kan retten i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 30 pålægge rettergangsbøder og sagsomkostninger, samt erlæggelse af retsafgift til det offentlige efter §§ 6, 8, 18 og 19 i lov om retsafgifter i domssager m. m. jfr. lovbekendtgørelsenr. 322 af 19. december 1932 med senere ændringer, som om sagen havde været behandlet i den borgerlige retsplejes former. Sagsgenstandens værdi fastsættes i så fald ved dommen.

Stk. 6. Påankes en straffesag, under hvilken erstatningsspørgsmålet er blevet påkendt, skal enhver, der for erstatningsspørgsmålets vedkommende har været part i den indankede sag, have meddelelse om anken og lejlighed til at udtale sig for den

*Gældende formulering.**Forslaget.*

overordnede ret. Det selskab, der i medfør af stk. 4, er indtrådt som part i den indankede sag, har en tilsvarende adgang til at indtræde som part i ankesagen.

Stk. 7. Den i retsplejelovens § 966 omhandlede adgang til anke i den borgerlige retsplejes former, står åben for enhver, der, for så vidt angår erstatningspørgsmålet, har været part i sagen. I henseende til anker er en i medfør af stk. 3 sket særskilt påkendelse af straffe- eller erstatningspåstanden at betragte som en selvstændig dom. Retsplejelovens § 995, sidste stk., finder ikke anvendelse i de her omhandlede sager.“